

د ۲۰۲۶ کال د اگست ۱۵مه؛

د افغانستان د خلکو د ژوند بیا ځلي تراژیدی

د ۲۰۲۱ کال د اگست ۱۵مه، د امریکا فاشیستي ښکیلاک، د هغه ښکیلاکي نړیوال ټلواله ناتو او د هغه فاسد مستعمراتي لاسپوڅی نظام د دوحې د (۲۰۲۰ کال د فبروري په ۲۹مه) تړون له مخې، چې د فاشیستي امریکا او وحشي طالبانوترمنځ په دوحه کې د ذلیلزاد او ملا غنی تر منځ لاسلیک شوی و، مستعمراتي جمهوریت خپله واکمني په ډیره چټکۍ د جهل او وحشت امارت ته بې ټکه پوکه ورپرېښوده او غنی له کابل نه پښې سپکې کړې په تېښته وتښتید.

یواځې د افغانستان زوریدلی ولس و، چې د ناڅرگنده راتلونکي په ډگر کې هک حیران د یوه فاسد، جنایتکاره مستعمراتي جمهوریت له ولکې را ووت او سمدلاسه د سلهاو کلو په شا تګ؛ د امارت ترنامه لاندې د جهل، وحشت او بې قانونۍ کنډې ته ور تیل وهل شو. د دې له شرمه ډکه سیناریو په پلي کیدو زمونږ خلک په سیاسي، ټولنیز، اقتصادي او فرهنګي ژوند او برخلیک کې د وحشت او بربریت امارت تر ولکې لاندې راغلل او په دې توګه د تاریخ یوه تراژیکه کمیدۍ وه چې ولس یې له خپلو ټولو انساني هیلو او ارزوګانو سره د ژوند قهقرا ته ولیرد او اوس د تاریخ ستره غمیزه کې د ژوند او انسانیت له هیماتوونکي ګواښ سره لاس او ګریوان دی.

د پنځو کلو په ترڅ کې د جمهوریت نیم ژواندې قانون ړنګ، او قرون وسطایي شریعت نافذ شو. د خلکو ژوند، سیاسي او مدني حقوق، تعلیم، کار، د ښځو حقوق (کار او تحصیل)، د بیان آزادی، قانونمداری . . . د طالباني واکمنو د بې عدالتیو او وحشت په ډنډ کې ډوب شو. اوس زمونږ بیوزله خلک د بې وسۍ او ناهیلۍ تو رو تمبو تر شا، په چوپه خوله د تدریجي مرګ په غولی وروستۍ سا اوپاسۍ. دا هرڅه په داسې حال کېږي چې د استبداد، وحشت، ظلم او تاوتریخوالی لري، یوازې څېره بدله کړې له نیکتایي او دریشۍ نه واک بېرې ډېرې او لنگوتې ته بدلون وموند، او انتحاري نظام د خلکو په واکمني خپلې کرغیرنې منګولې خښې کړې!

امارت د پنځو کلو جهالت او وحشت د (توپک په زور) سوله ایز ژوند تر سیوري لاندې د افغانستان د خلکو پر ذهن او بدن د بې وزلۍ، وزګارۍ، مهاجرت، تبعیض، ډار او بې باورۍ وهم او تشویش لا ژور کړی؛ خو د دروغجنې میډیا د تورو ورېځو تر شا د امارتي وحشي نظام په غاښچېڅې خپله سا نشي ویستی! په اقتصادي تنګسۍ، بې علمي خفګان، نړیواله سیاسي انزوا، ټولنیز محدودیتونه، ملی او نړیواله کچه ناتدری او بدنۍ، تحقیر او بیوزلی او د طالباني جهل او خرافاتو د فتواګانو په جال کې لا ټینګ ونغاړل شول.

د واک بدلون

دا یو څرګند حقیقت ده چې زمونږ هیواد او خلکو په سر او ژوند د امریکا استعماري ښکیلاک او مستعمراتي نظام عملا پائ ته ورسید؛ خو د استعمار په ختمیدو اوس طالباني جاهل واکمن دا پلمه کوي چې «جګړه ختمه شوې»؟! سوله واکمنه ده؛ خو دا جاري او ساری وحشت، توکمیز تبعیض، د قدرت انحصار او د قانون نشتوالی د ټولنیزې بې عدالتۍ او زورواکۍ ژبې واکمني، د مودې په تیریدو بلي جګړې او ناقراری لپاره د بستر جوړیدو په حال کې ده. د هیواد په شمال ختیځ، جنوبي، لويديځ، مرکزي او شمال غربي سیمو کې دخلکو غبرګون، د دې بیعدالتیو او وحشت په وړاندې برېښه او روښانه بېلګه ده (دلته زمونږ هدف هغه وسله وال چې د شخصي ګټو په خاطر دخلکو بچیان د مرګ خولي ته ورکوي نه دی).

سوله هغه وخت بشپړه معنا پیدا کوي چې له امنیت سره بې توپیره عدالت مل وي، له سولې سره آزادي وي، او له جګړې نه په خلاصون د انساني ژوند بې توپیره پراخ فرصتونه رامنځ ته شي. خو د طالبانو د جهالت په واکدارۍ کې فتوا او زور د قانون خاي ناستی ده. دا فتوا یا احکام چې د خلکو د ساتنې او دهغوی دحقوقو د ساتلو په ځای د قدرت او خپلځاني واکمنۍ د ساتلو وسیله شوي؛ طبیعتا عدالت، ملی یو والی او وګړنیز ژوند په ټولنه کې خپل مفهوم له لاسه ورکړی چې دا تر ټولو خطرناکه د واک او جنون ناروغي ده؛ دا جنون د هر طالب او ملا په ذهن او فکر اوس حکومت کوي. خپل سري، د زور واکمني د ټولني د وګړو په ذهن کې دا باور او یقین پیاوړی کړی چې یواځې « حق لرل » بسنه نه کوي؛ بلکې د حق اخیستلو لپاره باید ټول زور، امکانات، واسطه یا قدرت په کار واچول شي ترڅو د ټولني هروګړی د حق خاوند شي!

په افغانستان کې اوس واک او عدالت د وحشی طالب په لاس کې ده، چې د خاصی ډلې موقف، قومی او ژبنی اړیکو لپاره یې کاروی او د ټولنې نور وګړی ورنه محروم دی. وایی چې «په تنګ شې نو په جنگ شې». خلک له حاکمه شرایطو په تنګ شوی دی، سرغړونې کوی یاغی کیږي؛ ورو ورو، د زور په وړاندې غبرګون رامنځ ته کوی. دا غبرګون سراسری کیږي؛ او په ملی غورځنګ بدلېږي، او د ملی آزادۍ، استقلال، ملی واکمنۍ او د ټولنیز عدالت د تامین په منظور، سراسری انقلاب ته لار پرانیزي. دهمدی دیالکتیک پر اساس ده چې د نړۍ په بیلا بیلو هیوادو کې سیاسي، اقتصادي، او بنسټیز بدلونونه او ستر بنیادي انقلابونه رامنځ ته شوی او د بشري ټولنو مقدرات یې له بیخه بدل کړی دی.

ملی پراختیا او انکشافی پروژې

انکشافی پروژې هغه وخت خپل واقعی معنی پیدا کوی چې پرمختګ کې انسان او د ټولنې انساني ژوند قرباني نه شي او د ښار اوسېدونکي پکې د خپل برابر حق او سوکالۍ احساس وکړي. که د یوې پروژې په نوم د جنگ خپلې بې‌وسه انسانانو کور وړانېږي، او بدیل نه ورکول کیږي! د هغه اعتراض، قانوني حق غوښتنه، د خساراتو مناسب جبران او بدیل استوګنځي حق نه سترګې پټیږي او یا نه ورکول کیږي، نو دا پرمختګ نه ده؛ بلکې د پرمختګ په نوم یو ستر انساني او ټولنیز ناورین ده چې د طالباني واکمنو له خوا د پنځو کلو واکمنۍ په بهیر کې په وحشیانه، بیرحمانه او ښکاره په برېښد تبعیض او وحشت تر سره کیږي.

افغانستان د ځوان نفوس او پراخ انساني استعداد له پلوه ېډای هېواد دی؛ که دغه نسل ته د زده کړې، کار او مشارکت فرصتونه پابېر نشي، د ځوانانو انرژي او وړتیا د وزګارۍ، بیکارۍ، محرومیت او ناهیلۍ تر سیوري لاندې ضایع کیږي او د هېواد په راتلونکي جوړښت او رغونه کې به ترې ګټه وانخستل شي. د طالبانو د تیرو پنځو کلو په موده نو کمیز تبعیضی سیاستونه په ځانګړي ډول د ژبې، قوم او جنسیت پر بنسټ چلند د ځوانانو په ژوند ژورې منفي اغیزی کړی دی، اقتصادي رکود، سیاسي انحصار ددې سبب شوی چې ډیرې ځوانان وطن پریردی او د همدې توکمیز سیاست په دوام نور ځوانان هم په دې لټه او هڅه دی چې له دې غمخپلې طالباني واکمنۍ څخه د خلاصون لاری او ګودر پیدا کړي. دا د نورو تراژیدو تر څنګ یوه بله انساني ضایعه ده چې زموږ ټولنه یې له یوې سترې ټولنیزه غمیزې سره مخامخ کړی ده.

افغانستان د ژبو، قومونو او فرهنګونو ګډ کور دی. پښتو، دري، ازبکي، ترکمني، بلوڅي، پشه‌يي، نورستاني او نورې ژبې د دې خاورې د فرهنګي شتمنۍ ستره برخه جوړوي چې په ډیره مینه باید وپالل شي. د یوې ژبې سپکاوی د ټول قوم سپکاوی دی؛ او د یوه قوم سپکاوی د ټول ملت د سپکاوی معنا لري. د جهالت په ګډی ناست جاهل طالبان باید په دې خپل سر خلاص کړي چې یو هېواد هغه وخت پیاوړی کیږي چې پکې د هر انسان هویت ته په ټوله معنی درناوی وشي، نه دا چې ژبه او قوم د امتیاز یا د محرومیت معیار وګرځول شي.

افغانستان د یوه قوم ملکیت نه دی؛ د ټولو افغانانو ګډ کور دی. هره هغه کرغیرنه پالیسي که د طالب لخوا اویا بلچا له خوا وی چې پکې د ژبې، قوم، سیمې یا هویت پر بنسټ د خلکو ترمنځ کرښې ګاړي او د کم‌ارزښتی احساس پیدا کوي، هغه کسان چې هرڅوک وی زموږ د ټولنې د ملی یووالي او ټولنیز ژوند ستر دښمن دي. زموږ په ټولنه کې هیڅ لکه کې یا اقلیت، ډیره کي یا اکثریت نشته؛ ټول ولس برابر حق لري، یواځې پوهه او علم ده چې د ولس ترمنځ د کاري موقف په لحاظ وظایف بیلوي؛ هیڅ څوک باید د خپل هویت، مذهب، ژبې یا توکم له امله په ټولنیز ژوند کې د محرومیت احساس ونه کوي. په افغانستان کې عدالت هغه وخت معنی پیدا کوی چې پکې د «خپل» او «پردي» په نوم کوم خاص معیار وجود ونه لري. ځکه ټول ولس د قانون په رڼا کې مساوی او برابر حقوق لري.

ښځې او نجونې

د یوې ټولنې نیم نفوس چې له زده کړې، کار او عامه ژوند او ټولنیزه ونډې څخه محروم شي، هغه واکمنۍ او سیاست سالمه او د عدالت پر بنسټ ولاړ سیاست او ټولنه نده. قرون وسطایي وحشی طالبانو د پنځو کلو په ترڅ کې زموږ په ټولنه کې یواځې د ښځو فرصتونه له منځه وړي ندی؛ بلکه د افغاني ټولنې یوه ستره اقتصادي، علمي او انساني ظرفیت او ملی پانګه یې د واک له ګډې بې برخۍ او له سترګو غورځولی ده. د طالبانو دجاهلیت واکمنۍ او قرون وسطایي تفکرو لید په لحاظ، د نجونو د تعلیم دروازي تړل، ښځو د کار حق له منځه وړل، ټولنیز اقتصادي او سیاسي مشارکت (ګډون) څخه د هغو بېرون ویستل، د یوې سترې نمګرتیا او خلا په څیر زموږ ټولنه سیاسي، اقتصادي او ټولنیز پرمختګ له ستر ګواښ سره مخ کړی ده. په روحی لحاظ یې د ماشومانو په راتلونکي ستر دروندنکی روحی اثر غورځولی ده. په افغانستان کې ښځه دټولنې له نیمې نه زیاته برخه لري، چې د طالباني وحشیانه

واکمني په ترڅ کې داستره اغیز مننه برخه د ټولنې د توليدي او ټولنيز څرخ نه د وزگارۍ په لور غورځولې چې په دې توگه زمونږ ټولنه يې هم په ترکيبی لحاظ هم په حقوقی لحاظ هم په انساني لحاظ ډيره ناقصه او زيانمنه کړې ده. دا تر ټولو خطرناک بحران؛ د اميد مړينه، فقر، وزگاري او مهاجرت جدي ستونزې يې رامنځ ته کړې دي. خو له دې ټولو خطرناک شي دا ده چې په ټولنه کې د اميد او هيلو راتلونکي له منځه يووړل شي. ساده خبره ده کله چې يوه کورنۍ د زده کړې له فرصتو نه محروم شي نو خامخا اړ کېږي چې د خپلو بچيانو خاصا د نجونو د زده کړې لپاره لازمه شرايط بلچيرې ولټوي او بل ځای ته لاړ شي. نو مهاجرت ته مخه کوي. يو ملت يوازې په ډوډۍ ژوندي نه پاتې کېږي؛ بلکه دهغه انساني کرامت ته درناوی، په ټولنيز ژوند کې د يو انسان په څير برابر عدالت، او روښانه ژوند راتلونکي ته اميد او باور ته هم پوره اړتيا لري. خو دا مهمه موضوع طالباني واکمنو ته هيڅ معنی نلري.

نتيجه

په يوه ټولنه کې د واک تر لاسه کول يوازې د واکمنۍ بدلون نه دي. اصلي بدلون هغه ده چې مدنی قانون د فتوا او زور په ځای واکمن شي، ټولنيز عدالت د قوم، ژبې او توکم له کچې راووځي، او د ټولنې په سياسي قدرت او واک کې د ټولو وگړو انساني عزت او منزلت خوندي وساتل شي. کور دهر انسان خوندي حق وبلل شي، ځوان (ښځه او نر) ته د کار او زده کړې برابر حق او امتياز دروازه بې تبعیضه پرانیستل شي، ښځې او نجونې په ټولو چارو کې د ټولنې بشپړ غړې وبلل شي، قومي او ژبني تنوع د گواښ پر ځای ستره ارزښتناکه شتمني وگڼل شي؛ د وگړو د کور حريم له تعرض څخه خوندي شي. دانسان حقوقو ته درناوی، بې توپيره عادلانه سلوک، دانساني حقونو رعايت، عزت ته درناوی، انساني کرامت او ساتنه د هرې واکمنۍ ادارې مسؤليت ده نه په زور، وحشت او استبداد!

د افغانستان د ټولنې اوسنی بحران يوازې د يوه سياسي بدلون مسئله نه ده؛ زمونږ ملت لمړی بايد دې پوهاوی ته ورسېږي چې وکولای آگاهانه د خپلوانساني اساسی حقوقو د تر لاسه کولو په خاطر لمړی له وېرې او ډار حالت څخه راووځي. بيا بې تبعیضه اوبی توپيره ملی گډ مشارکت کې، د حق غوښتنې غږ د همغږۍ په عملی گامونو پورته کړي. دا مهم کار هغه وخت شونئ او خپله اغيزمنتيا موندلې شي چې د ټولنې په دې ملی پاڅون کې ټول وزگار، خوارېکښ، بزگران، کارگران، کسبه کاران او د ټيټې طبقې منسوبين که نارينه دي که ښځينه لاس په لاس يو دبل قوي ملاتړ شي او د يو روښانه ليد لوری په درلودو په يو مخکښ ملی انقلابی غورځنگ بدل شي. دلته ده چې د ټولنيز بدلون اغيزمن اساسی زواک رامنځ کېږي؛ په دې حالت کې نااميدی او ناهيلی خپل ځای، روښانه راتلونکی اوانساني ټولنې د جوړېدو لپاره د ملی انقلاب د ترسره کېدو په ترڅ کې يوآزاد، آباد خپلواک، بې توپيره او بې تبعیضه افغانستان کې رامنځ ته کولای شي. په همدې هيله!

۱۵ د اگست، زمونږ د ولس په سرنوشت د طالباني وحشت او استبداد ناولې ورځ ده!
علمی پوهاوی او ملی يووالی کولای شي زمونږمظلوم ولس له طالباني وحشت نه خلاص کړي!
ژوندی دې وی د افغانستان ټول خوارېکښ خلک!
ترڅو چې ښځو ته ټولنيزو چارو وي پوره برخه ورنکړل شي هغه ټولنه نیمگړی ده!

ليکوال: کلیوال آشنا

د ۲۰۲۶ کال د اگست ۱۴

کميته فرهنگي جبهه مردم افغانستان «جما»